

Lovec kožešin

František Nedvěď

Na severu chatu měl dřevěnou,
říkal, že je život samý dluh,
winchestrovka byla jeho ženou,
Jerry, vlčák zase věrný druh.
Radost, měl ten starý lovec koží,
že se jeho kořist rychle množí.
A když večer u krbu se hřál,
Jerry, vlčák u nohou mu stál.

Jerry, starý, brachu jsme tu stále sami,
nikdo nechce snášet krutý osud s námi.
Až nás ruka tvrdá do propasti srazí,
nikdo nezapláče, že tu někdo schází.

Do města vez kůže na výměnu,
dostal za ně zásoby a prach,
přivedl jsi také mladou ženu
první růži na kterou kdy sáh.

Šťasten byl ten statný lovec koží,
že se jeho kořist stále množí.
A když večer u krbu se hřál,
Jerry zalez jakoby se bál.

Jerry, starý, brachu, už tu nejsme sami,
žena bude snášet krutý osud s námi,
až nás ruka tvrdá do propasti srazí,
ona si zapláče, že tu někdo schází.

Jednou našel chatu opuštěnou,
odešel mu jeho lásky květ,
a tu, kterou nazýval svou ženou,
chaos města zavolal jsi zpět.
Trpce se jen usmál lovec koží
životem se zkušenosti množí
a když večer u krbu se hřál
Jerry zase u nohou mu stál.

Jerry, starý brachu, už jsme zase sami,
žena nechce snášet tvrdý osud s námi,
až nás ruka tvrdá do propasti srazí
nikto nezapláče, že tu někdo schází...